

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING
FÖR SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS YTTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

1 juli 1916.

REDAKTÖR: J. E. LUNDAHL

N:r 13. Årg. 84.

Svenska Missionsförbundets 38:de Generalkonferens.

Antalet deltagare i Svenska Missionsförbundets Generalkonferens var i år större än någonsin förut. Ombuden från församlingarne voro icke mindre än 674.

Sedan styrelsen haft sammanträde den 13 juni och styrelsen och distriktsföreståndarna den 14:de, öppnades konferensen torsdagen den 15 juni kl. 10 f. m. i Auditorium i Stockholm. Redan från början låg en särskilt allvarlig stämning över det hela på grund av att missionsföreståndaren till följd av svaghet icke kunde vara med. Medvetandet om att hans insats i arbetet, mänskligt sett, var fullbordad, tryckte en viss prägel på var och en. Detta kom ock till uttryck i det hälsningstal, varmed styrelsens vice ordförande, predikant *J. Nyrén*, öppnade konferensen och var han om denna sak yttrade följande:

»Det kan icke döljas, att vi alla känna den djupaste saknad i våra hjärtan och att det är ett stort tomrum här i dag, emedan vår käre, gamle missionsföreståndare icke är ibland oss. Vi ha varit så vana vid hans klara, energiska ledning, att då han ej nu är med, är det, som om en fader vore borta från oss.»

På samma gång omnämnde han även den förlust Svenska Missionsförbundet gjort, sedan konferensen sist var samlad,

i det missionssekreterare Wilh. Sjöholm ej längre var kvar. »Vi tacka Gud, som givit vila åt sin trogne tjänare.»

Arbetet hade dock gått framåt, trots allt. Gud hade varit med och välsignat detsamma. »Honom vare ära i församlingen!»

Efter en bön av pastor Karl Palmberg utsågs till konferensens ordförande missionssekreterare *J. P. Norberg*, till v. ordförande pred. *J. Nyrén* och riksdagsman *E. A. Nilson*. Till sekreterare utsågs rektor *G. Mosesson* och till v. sekreterare redaktör *Aug. Bohman*. Att justera konferensens protokoll valdes dir. *G. Erixon* och grossh. *W. Norlander*.

Hälsning från missionsföreståndaren.

Ordföranden uppläste följande hälsning till konferensen från lektor *Waldenström*, vilken han sänt från sitt sjukläger på Sofiahemmet:

Ända i det sista hade jag hoppats att genom Guds nåd få vara med på den konferens, som nu är, men det har icke behagat Gud låta mig återvinna så mycket krafter, att det blivit mig möjligt. Jag har inga plågor på något sätt, allenast en oerhörd vanmakt, beroende på blodbrist. Huruvida

detta tillstånd skall vända sig i tillfrisknande eller sluta med döden, det står i Guds hand, och jag är lika nöjd med vilkendera delen som helst, ty jag vet, att Gud gör allting väl, och hans nåd är bättre än livet. Jag vet, på vem jag tror, och vet, att om jag skall gå över gränsen nu, så är det ingen olycka skedd. Jag går till Frälsaren. För övrigt är jag ju kommen till den ålder, som plägar vara gränsen för en människas levnads längd. Det kan hända, att vi ses igen, men i annat fall må jag säga konferensen och Missionsförbundet farväl.

Gud har rikligen välsignat Missionsförbundet både i andligt och lekamligt avseende, långt utöver vad man från början hade kunnat hoppas eller tänka. Av Herren är det, och vad som sålunda begynt, det skall fortsätta under förutsättning, att Missionsförbundets församlingar, distriktsföreståndare och predikanter vandra i ödmjukhet och gudsfruktan, hålla sig tätt intill Herren och hans ord och låta hans ära vara målet för deras strävanden. Kommen ihåg, att endast det, som göres till hans namns förhålligande, har evighetsvärde. Kläden eder, säger Paulus, såsom Guds utvalda, heliga och älskade, i en hjärtlig barmhärtighet, mildhet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet, fördragande varandra och förlåtande varandra, om någon har någon förebräelse mot någon, såsom ock Kristus har förlåtit eder, görande även I på samma sätt.

Det är på denna väg allena, som Andens enhet skall kunna bevaras i fridens band, och utan Andens enhet skall allt till sist falla sönder.

När jag ser på matrikeln, är det en stor glädje för mig att märka, med vilken kraft församlingarna vinnlagt sig om att betala skulderna på sina bönehus, medan på samma gång bönehusens värde genom nybyggnader och ombyggnader vuxit så ofantligt. För fem år tillbaka, då den senaste stora matrikeln utgavs, var det sammanlagda bokförda värdet av missionshus, tillhöriga Svenska Missionsförbundets för-

samlingar, kr. 12,447,125:36. Sedan dess har det vuxit till 13,027,480:24 kr., d. v. s. med kr. 580,354:88. Men under tiden ha de sammanlagda skulderna, som för fem år sedan utgjorde 2,424,660:90, sjunkit till kr. 2,148,150:97, d. v. s. med kr. 386,519:93. Vi kunna icke annat än häpna inför sådana siffror. Man kan invända: detta är ju bara pengar, och de ha litet värde. Detta är sant, men vad som har ett stort andligt värde, det är den offervillighet, som ligger bakom de summor, som utgivas. När Herren satt vid offerkistan, dömde han icke efter, vad de givande gävo, utan efter vad de hade att giva av. Må offervilligheten fortgå och växa, och må i synnerhet de, som ha mer än det stora flertalet att taga av, visa, att de känna de förpliktelser, som därmed äro förenade.

Det är en stor glädje för mig att denna gång till Svenska Missionsförbundet kunna såsom gäva från enskilda, offervilliga vänner överlämna det nya rektorshuset vid Lidingö Missionskola samt ett penningbelopp, tillräckligt att betäcka alla övriga omkostnader, som branden 1914 förorsakade och som icke blivit betäckta av de erhållna brandstodsmedlen. Konferensens medlemmar kunna av den ibland Eder utdelade lilla broschyren se, huru det gått till.

Och detta är dock icke allt. Såsom den lilla broschyren visar, äro för det tilltänkta sjukhuset i Kina på privat väg insamlade 13,800 kr., så att även det kan byggas, utan att den allmänna missionskassan behöver för ändamålet anlitas. Jag ber bara bröderna vara snälla och särskilt lägga märke till de sista raderna på den sista sidan i broschyren.

Och nu till sist en broderlig och hjärtlig hälsning till konferensen och hela förbundet från sjukbädden. Må Gud välsigna konferensens förhandlingar, så att de må ske i frid och endräkt och lända Guds och vår Herres Jesu Kristi namn till ära samt Missionsförbundet till välsignelse. Det kännes

litet vemodigt att icke få vara med, men alla Herrens vägar äro godhet och sanning, även när de synas oss själva underliga. Hälsn församlingarna ute i landet.

Bedjen för eder gamle broder

P. Waldenström.

De närvarande åhörde skrivelsen stående och under djup rörelse.

Telegram till missionsföreståndaren.

Konferensen beslöt att till lektor Waldenström sända följande hälsnings-telegram:

Lektor Waldenström, Sofiahemmet,
Stockholm.

Svenska Missionsförbundets Generalkonferens bringar Eder, vördade missionsföreståndare, ett djupt känt tack för var Ni varit och gjort för evangelii sak och för den riktning åter till Guds ord Ni givit vilsekommen tro och åskådning.

Kommande släkten skola med oss välsigna Edert minne för andligt ljus och evangelisk klarhet, som Ni givit. Smärtsam är saknaden av Eder närvaro i dag. Låte dock Herren sitt ljus lysa över Edert sjukläger och fylla han Edert hjärta med sin frid!

Vördsamt

Norberg.

Telegram till Konungen.

Till Konungen avsändes därpå följande telegram:

Hans Majestät Konungen,
Stockholm.

Ombud för församlingar och missionsföreningar, tillhörande Svenska Missionsförbundet, samlade till årskonferens, betyga Eders Majestät sin undersåttliga vördnad och trohet. Vi bedja, att Gud må förläna Eders Majestät vishet och kraft att i dessa allvarstygda tider så föra regeringen, att hotande olyckor avvärjas och frid och trygghet förbliva rådande i älskat fosterland.

Underdånigst

Norberg.

Konferensens ordf.

På aftonen anlände svarstelegram från Konungen, vilket var av följande lydelse:

Ordföranden i Svenska Missionsförbundets årskonferens.

Framför till konferensen mitt uppriktiga tack för så vänligt uttalade känslor av tillgivenhet och förtroende.

Gustaf.

Efter telegrammets uppläsande nedkallade rektor Lindholm Guds välsignelse över konung och fädernesland.

Hälsning från Amerika.

En från *Skandinaviska Missionskonventet i Canada* ingången hälsning upplästes. Konferensen beslöt senare att genom ordföranden sända en hälsning såväl till Missionskonventet i Canada som till Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Förenta Staterna.

Ansvarsfrihet för styrelsen.

Styrelsens berättelse likasom tablån över Missionsförbundets inkomster och utgifter lades utan anmärkning till handlingarna.

Sedan revisorernas berättelse över räkenskaper och förvaltning under år 1915 upplästes, beviljades styrelsen enhälligt i enlighet med revisorernas förslag full och tacksam ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattade.

Riksdagsman *E. A. Nilson* förde härvid ordförandeklubban.

Val av styrelse m. m.

Av de sex avgående styrelsemedlemmarna återvaldes samtliga, nämligen lektor *P. Waldenström*, rektor *Joh. Lindholm*, predikant *A. Ohldén*, grossh. *M. Törnqvist*, dir. *G. Stockman* och fabrikör *L. Göransson*.

Till suppleanter utsågos bokhandlare *J. Hellgren* och riksdagsman *E. A. Nilson*.

Till revisorer omvaldes dir. *G. Erixon*, kamrer *C. Wilh. Rinman* och handl. *J. Erik Carlsson* och till suppleanter grossh. *Nath. Rathsman* och dir. *Sam. Grufman*.

Till ledamöter i styrelsen för Svenska Missionsförbundets Missionsskola omvaldes pred. *J. Nyrén* och missionssekr. *J. P. Norberg* samt nyvaldes pred. *L. P. Hallén*. Till suppleanter omvaldes redaktör *N. P. Ollén* och nyvaldes pred. *Fritz Peterson*.

Till ledamöter i Svenska Missionsförbundets söndagsskolkommitté omvaldes red. *J. B. Gauffin*, missionslärare *Gust. Blomberg* och seminarie-lärare *V. Vikholm*.

Stadgeändringsförslag.

På förslag av styrelsen beslöt konferensen företa den ändringen i stadgarna, att det skall heta: »*Generalkonferensen utser, på förslag av styrelsen, sekreterarna, — även S. M. U:s — samt tidningarnas ansvariga utgivare.*»

Val av missionssekreterare m. m.

Till Svenska Missionsförbundets sekreterare valdes *J. P. Norberg*, till redaktör för tidningen Missionsförbundet *J. E. Lundahl* och till sekreterare för S. M. U:s juniorverksamhet *Josef Roth*.

Pred. *J. Nyrén*, som under valet fört ordförandeklubban, hälsade nu sekr. *Norberg* välkommen till det nya värv, som pålagts honom, och tillönskade honom Guds välsignelse i det viktiga arbetet. Likaså riktade han några hjärtliga ord till red. *J. E. Lundahl*.

Sekr. *Norberg* tackade för det förtroende, som visats honom, och lovade att med Guds hjälp göra sitt bästa på den plats, han nu blivit ställd.

Samtidigt uttalade han en välkomsthälsning till sekr. *J. Roth*, som tillsammans med kamrer *Axel M. Grönkvist* presenterades för konferensen.

Ärenden rörande inre missionen, missionsskolan m. m.

Inträde i Svenska Missionsförbundet beviljades 16 nya församlingar.

Val av *distriktsråd* för nästa treårs-

period skedde enligt styrelsens förslag.

Till *distriktsföreståndare* i Skaraborgs läns distrikt utsågs predikant *Carl Mouchard*, Arvika, och i Värmlands och Dalslands distrikt nuvarande distriktsföreståndaren i Västernorrlands och Jämtlands distrikt, *O. W. Genander*. Styrelsen bemyndigades att ordna distriktsföreståndarefrågan i sistnämnda distrikt efter *Genander*. Att tills vidare sköta distriktsföreståndarebefattningen på Gottlans utsågs predikant *Fr. Söderdahl*.

En *församlingstjänarinnekurs* skall anordnas i Rättvik även innevarande år. Samtidigt som beslut härom fattades, framhölls betydelsen av att använda sig av de förmåner dessa kurser medförde och inom församlingarna anställa församlingstjänarinnor.

At styrelsen gavs därjämte i uppdrag att tillsammans med fröken *Lydia Lundholm* och dr *G. Palmær* utarbeta förslag till förlängning av kurserna.

Till *soldatmissionen* i Karlskrona beviljades 1,000 kr., i Hässleholm 800, i Ystad 800 kr., varjämte även beslöts att höja anslagssumman för uppförande av soldathemmet i Boden till 50,000 kr.

Missionen i *Lappland* skulle fortgå som föregående år. Anslag till verksamheten i olika distrikt beviljades enligt styrelsens förslag, likaså anslag ur *understödsfonden för älderstigna predikanter*.

Från *Svenska Missionsförbundets Pensionskommitté* hade till konferensen avgivits ett förslag, vari framlagts principerna för en allmän pensionering av förbundets predikanter, missionärer och övriga tjänstemän. Konferensen uttalade sitt gillande av förslaget och återremitterade detsamma till styrelsen och pensionskommittén för att närmare utarbetas och därefter utsändas till församlingarna, innan det förelägges nästa konferens till definitivt antagande.

Med hänsyn till de *höjda pappersprisen och tryckningskostnaderna* och den inverkan detta har på våra tidningars ekonomi, hade styrelsen hemställt om *Generalkonferensens* bemyn-

digande att vidtaga de åtgärder, som kunde anses nödvändiga. Detta bifölls.

Enligt skolstyrelsens av styrelsen tillstyrkta förslag beslöts att kalla fil. mag. *Sven Wisborg* till ordinarie lärare från och med 1 aug. 1916 samt att anmoda missionsläraren *J. F. Grufman* att vikariera ännu ett år.

Åt Missionsskolans lärare beviljades på förslag av lektor Waldenström en hyresersättning intill 500 kr.

Till *Karlskoga Praktiska skola* beviljades ett anslag av 500 kr.

Nyköping jultiding »*Hem, Hem*» godkändes.

(Ett fullständigare referat av konferensens beslut i *inre missionens* angelägenheter är infört i tidningen *Pietisten*, varför vi bedja att få hänvisa till densamma).

Yttre missionen.

Rörande *missionen i Kongo* beslöts att fastställa följande budget för de olika stationerna:

Konferensen samlad i Auditorium.

Fru Sjöholm tillerkändes en pension av 1,000 kr. jämte 250 kr. pr år för varje barn intill uppnådd ålder av 15 år. Samtidigt höjdes *fru Nyströms* pension till 1,000 kr. Därjämte beslöts att fastställa det maximibelopp, som styrelsen i vanliga fall har att tilldela hemmarande missionärsänkor, till 600 kr. Såsom namn på den nya sångboken fastställdes *Svenska Missionsförbundets Sångbok*, detsamma som på den nuvarande.

Styrelsens åtgärd att för ett pris av 4,000 kr. övertaga *A. W. Hellströms* i

Mukimbungu station	.....	Kr.	5,735
Kibunzi	»	»	4,274
Kinkenge	»	»	5,940
Kingoyi	»	»	6,265
» seminarium	.....	»	3,890
Londe station	.....	»	4,000
Brazzaville	»	»	2,695
Musana	»	»	5,210
Madzia	»	»	3,823
K. E. Lamans resor	.....	»	853
		Summa	Kr. 42,685

att låta *S. M. U.* övertaga underhållet av *Madzia* station i *Franska Kongo*;

att upptaga arbete i Kolo i Franska Kongo och där tillsvidare uppföra en mindre byggnad. Närmare undersökning och beräkning av kostnader m. m. för den tillämnade stationen skulle under tiden utföras.

Rörande *missionen i Kina* beslöts att fastställa följande budget för de olika stationerna:

stationen i Ichang	Kr.	5,824:—
» i Shasi	»	4,968: 60
» i Kingchow:		
a) seminariet ...	»	3,734: 64
b) mellanskolan »	»	2,483: 39
c) stationen	»	891: 80
» i Kienli	»	2,569: 84
» i Wuchang ...	»	5,721: 17
» i Hwangchow »	»	4,624: 62
» i »		
Prakt. Kvinno- skola	»	4,282: 46
» i Macheng ...	»	3,905: 72
» i Kuling	»	891: 80
	Summa kr.	39,898: 04

att bevilja ett anslag på omkring 5,600 kr. till gatukapell i Shasi.

Dessutom beslöts i enlighet med inkommet förslag att låta evangelisten Marcus Cheng i Kina besöka Sverige och här göra resor och hålla föredrag under förutsättning, att Kinakonferensen även tillstyrker förslaget.

I fråga om missionen i *Ost-Turkestan* beslöts att bifalla det av Ost-Turkestan-konferensen tillstyrkta förslaget att påbygga boningshuset i Hancheng samt utvidga stallbyggnaden, ved- och redskapsbodan, allt för en summa av 970 rubel;

att godkänna åtskilliga från samma konferens inkomna förslag till ändring av stadgarna för Ost-Turkestanmissionen;

att bifalla förslaget att till Ost-Turkestanmissionens 25-årsjubileum 1917 utgiva en minnesskrift;

att fastställa budgeten för 1916 till följande belopp:

Kaschgar-stationen	Kr.	2,171: 70
» tryckeriet	»	2,365: 50
» sjukhuset	»	95:—
Hancheng-stationen	»	1,282: 50
Jengi Hessar-stationen...	»	712: 50
» » sjukhuset »	»	95:—
Jarkend-stationen	»	1,140:—
» barnhemmet ...	»	1,140:—
	Summa Kr.	9,002: 20

Missionerna i *Kaukasien* och *Ryssland* samt sjömansmissionen i *England* skulle fortgå såsom förlidet år. Dessutom bemyndigades styrelsen att tilldela sjömansmissionär *Henning Sjögren* i Kotka ett anslag efter behov intill 800 kr. för den sjömansmission han bedriver i finska hamnar.

Att studeranden *Rickard Larson*, som i Edinburgh studerar till läkare, beviljades ett årligt underhåll av 500 kr. under hans studietid, under villkor att han förklarar sig i framtiden vilja tjäna Svenska Missionsförbundet.

Till ombud vid missionsledarmötet i Stockholm den 15—17 sept. 1916 utsågos följande personer: J. Norberg, Br. Nyström, J. W. Håkanson, J. Nyrén, G. Mosesson, N. P. Ollén, J. B. Gauffin, Axel Andersson, O. W. Genander, Sven Bengtsson, J. Roth och fru Rut Walfridsson. Suppleanter: Joh. Hellström och E. F. Holmstrand.

Följande missions elever kallades att utgå såsom missionärer i Svenska Missionsförbundets tjänst:

till *Kongo*: *Elov Fridlund*, *Albin Andersson*, sjuksköterskorna *Judit Bengtsson* och *Agnes Lundvall*;

till *Ost-Turkestan*: lärarinnan *Karin Nilsson*.

Inträde i Missionsskolans missionsavdelning beviljades följande elever, som genomgått skolans två första klasser: *Oskar Hermansson*, *Carl Persson* och *Hjalmar Olsson*.

Offerdagen, kvartalsmöten m. m.

Den sedvanliga offerdagen bestämdes till söndagen den 9 juli och böne- och offerveckan till den 22—29 oktober.

Kvartalsmöten skulle hållas i *Malmö*, *Finspong* och *Söderhamn* och söndagskolmöten i *Umeå*, *Karlstad*, *Sundsvall* och *Helsingborg*.

Härmed var föredragningslistan genomgången. Ordföranden uttalade sitt tack till konferensen för det lugn, den saklighet och den ordning, som fått vara rådande under förhandlingarna. Redaktör *J. B. Gauffin* framförde konferensens tack till ordföranden för det sätt, varpå han lett förhandlingarna. Som vanligt beslöt konferensen att till Missionsförbundets samtliga missionärer sända sin hjärtliga brodershälsning. Efter bön av ordföranden avslöts så konferensen med avsjungandet av sångversen: »O Jesus, bliv när oss.»

Styrelsens konstituerande sammanträde.

Omedelbart efter konferensens avslutning hade styrelsen konstituerande sammanträde, varvid lektor *P. Waldenström* omvaldes till ordförande och pred. *J. Nyrén* till v. ordförande.

Till medlemmar i missionsutskottet omvaldes lektor *P. Waldenström*, pred. *J. Nyrén*, dir. *G. Stockman*, redaktör *J. B. Gauffin*, grossh. *M. Törnqvist*, fabrikör *L. Göransson* och missionssekreterare *J. P. Norberg*.

Svenska Missionsförbundets Ungdoms sjätte årskonferens

hölls den 16 juni i Betesdakyrkan och öppnades med hälsningstal av S. M. U:s ordförande, predikant *J. Nyrén*. Härvid vände han sig ock med en hälsning till konferensens gäst, sekreteraren i Norges Frimissions Ungdomsförbund, *Daniel Olsen*, och tillönskade honom och hans förbund Guds välsignelse.

Sekreterare *Olsen* tackade för hälsningen och uttryckte sin glädje över det samarbete, som kommit till stånd mellan Sveriges och Norges frikyrkliga ungdomsorganisationer, vilket samar-

bete han hoppades skulle alltmer utvecklas.

Till konferensens ordförande utsågs predikant *J. Nyrén*, till vice ordförande rektor *G. Mosesson* och till sekreterare missionär *S. M. Fredén*.

Härpå beslöts att till lektor *P. Waldenström* avsända följande telegram:

Lektor Waldenström, Sophiahemmet,
Stockholm.

Svenska Missionsförbundets Ungdom bringar den åldrige missionsföreståndaren sitt värdsamma tack för hans livsverk och sin hälsning med försäkran, att S. M. U. genom Guds nåd vill troget kämpa för Kristus och församlingen.

Nyrén.

Mosesson.

Av S. M. U:s sekreterare, kand. *Bruno Nyström*, lämnades korta meddelanden om verksamheten under föregående år samt om S. M. U:s inkomster och utgifter.

Inträde i ungdomsförbundet beviljades 54 nya ungdomsföreningar.

Styrelsevalet utföll så, att ur Svenska Missionsförbundets styrelse valdes fil. kand. *Axel Andersson*, riksdagsman *E. A. Nilson*, riksdagsman *Sven Bengtsson*, pred. *A. Ohldén* och pred. *J. Nyrén* samt ur S. M. U. rektor *Gust. Mosesson*, red. *Aug. Bohman*, distriktförest. *O. Olofsson*, kand. *A. Wallin* och grossh. *A. Ljung*.

Suppleanter blevo missionssekreterare *Norberg* och kamrer *G. Sköld*, Bollnäs.

För underhåll av *Madzia* missionsstation i Kongo anslogs 3,500 kr. och till *soldatmissionen i Hessleholm* 800 kr. — Rätt tillerkändes medlemmar av junioravdelningarna att bära S. M. U:märket. — Namnet på tidningen Ungdomsvännen *Friska Vindar* skulle hädanefter vara endast *Ungdomsvännen*. — *Kvartalsmöten* skulle hållas i *Sundsvall*, *Sandviken*, *Vaggeryd* och *Karlskrona*. Till *offerdag* för S. M. U. nästa år bestämdes *palmsöndagen*.

Ombudens antal var 494.

Konferensen. | Det är en allmän mening, att konferensen var synnerligen god. Det vilade en lugn och förtröstansfull prägel över det hela, om den ock helt naturligt var blandad med ett visst vemod i medvetandet av att vår gamle missionsföreståndare icke länge skulle få bli kvar ibland oss. Besluten, som fattades, voro, så långt människor kunna se, goda och till fromma för verksamheten.

Det är en glädje att konstatera, att antalet ombud var större än vid någon föregående konferens. Detta är ett bevis såväl på Missionsförbundets tillväxt utåt som på växande materiella tillgångar, men det visar även något annat. Det visar, att ansvarskänslan för det gemensamma verket och medvetandet om, att varje liten församling är en verkande del av det hela, tränger sig igenom allt mer och mer. Detta är en tillväxt inåt, som har sin stora betydelse.

Antalet deltagare i möten och fester var ock mycket stort. Att intresset icke minskats, märktes mer än tydligt. På samma gång som entusiasmen brann lika hög som någonsin förr, kunde man lägga märke till en viss mognad i det hela. De yttre anordningarna, föredragen, predikningarna, allt kännetecknades av att Missionsförbundet håller på att träda in i sin mannaålders kraft och att gestalten börjar taga allt mer fasta och självständiga former. Utvecklingen blir bestämd, självmedveten. I den mån som denna tilltagande kraft känner sitt beroende av Gud och hämtar sin näring från honom, skall verksamheten gå framåt. I samma mån kunna vi ock se Missionsförbundets framtid med glad blick och förtröstansfull trosfrimodighet.

Det gjorde ett djupt intryck att se och höra missionärernas glada offervillighet och entusiasm för sitt arbete. Då de på yttre missionens fest dels sade farväl och dels framburo hälsningar från sina missionsfält, låg över varje yttrande det helgjutna offrets prägel. Icke ett ljud hördes av misströstan, icke ett uttryck för någon känsla av att offret var för stort, även när det gällde det käraste de ägde på jorden. Med sådana missionärer kan arbetet aldrig gå tillbaka. Det måste gå framåt, det måste bli till välsignelse.

Vi tacka Gud för vår konferens, och vi veta, att tusentals missionsvänner landet runt instämna med oss.

* * *

Offerdagen. | Vi bedja att få hänvisa till det upprop, som Styrelsen utiärdat till förmån för Svenska Missionsförbundets offerdag den 9 juli, och som synes på nästa sida. Det skulle vara en synnerlig glädje, om den insamling, som då kommer att göras, bleve riklig, så att den kunde fylla de stora behoven. Det är så mycket, särskilt i vår tid, som bör beveka oss att göra vad vi kunna för Herrens riks-sak. Om icke Guds folk i närvarande tid gör sin kraftiga insats för Kristi rikets seger i världen, så ådrager det sig ett fruktansvärt ansvar. Nu mer än någonsin fordras, att vittnesbördet ljuder högt och kraftigt. Herren välsigne offerdagen och låte den bli till ära för sitt heliga namn genom missionsvännernas offervillighet!

* * *

Senast utresta | Såvida allt gått, som missionärer. | det varit tänkt, ha missionärerna *Svante Malmqvist* med fru, *Rut Johansson* och *Ester Westlind* nu lämnat England för att resa till Kongo. Vi ha icke haft några underättelser från dem de sista dagarna, men vi förmoda, att allt gått väl och att de nu närma sig sitt arbetsfält med

var dag som går. Gud skydde dem på färden och göre dem till rik välsignelse i Kongo!

* * *

Hemresande | Missionär och fru *Högmissionärer*. | *berg* i Kaschgar ha hos Styrelsen begärt tillåtelse att under året få resa hem till Sverige, oakadt deras period ännu icke är fullbordad, detta på grund av försvagad hälsa. Styrelsen har givit sitt bifall till deras begäran, varför vi innan hösten torde få hälsa dem välkomna ibland oss.

* * *

Tjänstledighet. | Missionär och fru *Nelton* ha på grund av fru Neltons svaga hälsa beviljats ett års tjänstledighet, räknat från och med den 1 september i år. Deras tanke är att under denna tid företaga en resa till Amerika, där fru Nelton har anförvanter. Skulle emellertid fru Neltons hälsa så förbättras, att den tillåte dem att återvända till Kina före tjänstledighetens utgång, komma de att göra detta.

Ny jubileumsbok. | Nästa år har vår mission i Ost-Turkestan fullbordat sitt första kvartsekel. Liksom missionerna i Kongo och Kina vid samma tidpunkt i deras historia utgivit jubileumsskrifter, kommer även missionen i Ost-Turkestan att till hösten 1917 utgiva en sådan bok. Förarbetena ha hunnit rätt långt, och vi kunna redan nu göra det meddelandet, att boken kommer att bliva synnerligen värdefull och intressant, detta så mycket mer, som det fält, den behandlar, är jämförelsevis okänt bland vårt folk.

* * *

Semestertid. | För dem, som äro anställda på kontor, är tiden nu inne att åtnjuta den välbehövliga semestern. Detta gäller även dem som arbeta på Missionsförbundets Expedition. Den ene efter den andre erhåller i tur och ordning en viss fritid, varunder de olika arbetena naturligtvis måste skötas av andra krafter än de ordinarie. Det hela är dock planlagt så, att allt fungerar i vanlig ordning.

Offerdagen.

Även i år har Svenska Missionsförbundets Generalkonferens beslutit avskilja tredje bönedagen till offerdag för nämnda förbunds yttre mission. Denna bönedag infaller i år

den 9 juli.

Och vi bedja, att missionens ledare på de olika platserna fästa uppmärksamheten härpå och göra vad de kunna, för att resultatet må bli det bästa möjliga. Vår mission utvidgas och växer i alla riktningar. Nya fält upptagas, och behovet av ökade krafter på de redan upptagna fälten blir allt större. Gamla stationer måste byggas om, såsom fallet är med Wuchang i Kina, och andra måste tillbyggas, såsom Hancheng i Ost-Turkestan. En kyrka med skolsal och nödiga bostäder måste byggas vid Hanyangmen i Wuchang o. s. v. Och allt kräver pengar.

Många skola kanske anse sig urständ-satta att i dessa dyra tider kunna bringa några särskilda missionsoffer. Men låt oss tänka på, vad vi kunna komma att bli tvungna att offra, om kriget icke upphör! Nog är det bra mycket skönare att frivilligt få nedlägga vad vi kunna på Herrens altare än att tvingas att släppa till det för ändamål, som minst av allt behaga oss. Av tacksamhet för att vi förskonats från att behöva sända våra söner och familjefäder att sönderslitas på slagfältet och slippa se områden med byar och städer härjade och nedbrända, böra vi förvisso i handling visa, vem vi anse äran värd för en sådan nåd. Låt oss icke göra Herrens verk försumligt. Tiden hastar. Snart är arbetsdagen förbi. Och då skola vi glädjas för varje ytt-ring av trohet mot Herren under vår korta tid här.

Styrelsen.

Från vår yttre mission.

Vår nya station.

Brazzaville den 17 april 1916.

Kära missionsvänner!

Gud med oss!

Som bekant torde vara, ha vi i tankarna att utvidga vårt verksamhetsfält. En undersökningsresa företogs under förra torrtiden av Laman och Ekstam, varom Laman meddelat i tidningen. En lämplig plats utsågs i en folkrik trakt bland bembestammen.

Begäran om koncession inlades till guvernören i Brazzaville. Men som den kartskiss, som då medföljde, ej var tillfyllest, begärde han en mera fullständig, innan svar kunde givas. Därför fingo Westlind vid Musana, Ekstam vid Kingoyi och undertecknad i uppdrag att gå till Kolo för att uppmäta och kartlägga det begärda området. Fredagen den 10 mars bröt jag upp från Brazzaville med Musana som närmaste mål och anlände dit vid sextiden nästa dag. Vid Musana äro stationerade P. A. Westlind med fru, G. A. Anvill och Anna Svadling. Verksamheten där går framåt med stora steg, och i alla de byar, jag passerade, som höra Musana distrikt till, stodo människorna direkt eller indirekt i beröring med missionsverksamheten. Onsdagen den 15:de startade vi från Musana och kommo efter två dagsmarscher till Mindouli statspost. Administratören där, monsieur Galland, är en god vän till vår mission. Han mottog oss på det mest vänliga sätt och bjöd på té. Sedan vi vilat där omkring tre timmar, fortsatte vi resan och kommo efter två timmar till en numera nedlagd stats-

post, Komba, där vi skulle stanna över natten. Allt, som finns kvar där, är ett hus, ganska enkelt men dock bra att taga in i, om där ej vore så gott om jordloppor. Där finnas ock tre gravar, som gömma stoftet efter tre vita, som fallit på sin post. Deras tysta vittnesbörd framkallar allvarliga känslor och tankar.

Efter en god vila bröto vi tidigt upp för att fortsätta vår färd och kommo vid ettiden till Niarri-floden, som vi gingo över i kanot. På andra sidan floden finns ett hus för resande. Dock skall ingen tro, att det är ett hotell eller en gästgivaregård. Å nej! Helt enkelt ett hus med lerväggar och grästak, som ej är alls säkert, om det skulle börja regna. Inga fönster och dörrar finnas. Emellertid kunde vi ej stanna där, ty klockan var ej mer än omkring tre, och vi hade hört, att ett hus skulle finnas längre bort. Det är ganska egenomligt, att man på hela sträckan från Mindouli till Monyonzi ej ser en enda by. Bärarna voro ej vidare glada över att fortsätta, ty de hade ont i fötterna efter den steniga vägen mellan Mindouli och Niarri. Vi tröstade dem med att det ej skulle vara så långt till nästa hus, men annat fingo vi se. Vi kunde ej komma fram till huset före mörkrets inbrott. Westlind och jag gingo ganska fort till fots, sedan skymningen börjat falla, varför bärarna blevo efter. Det var ej utan, att det kändes lite kusligt. Vi ropade på bärarna under väl en halv timmes tid utan att få något svar. Dessutom hade vi hört, att trakten var rik på vilddjur. Vi hade förut under dagen sett spår av en buffelhjord, och detta bidrog till att man ej kände sig så säker. Vi fortsatte att ropa och fingo till slut svar. Då bärarna kommo, voro de mycket trötta, vilket även vi voro, men vi måste fortsätta, och verkligen, efter ungefär 20 minuter kommo vi fram till huset, glada att vara där. Klockan var då 20 minuter över 7.

Sedan vi fått litet mat, gingo vi till

vila, men den natten kan jag ej säga, att vi sovo gott. Huset var ett tillhåll för flädermöss, som förpestade luften, och därtill gjorde jordloppor, mygg och »binfiki» natten lång och svår. Som mitt myggnät hade rätt stora maskor, fick jag både mygg och binfiki inom nätet. Klockan 1 steg jag upp och klädde mig, gick sedan ut och promenerade ett slag, varpå jag åter gick in och lade mig. Men någon sömn blev det ej, varför jag på nytt steg upp och gick ned till en bäck och satte mig. Vid halvfemtiden tog jag ett bad, gick sedan upp till huset, kokte kaffe och bjöd Westlind detta »på säng». Han hade sovit rätt bra och undgått mygg och binfiki. Men vad vi hade fått ungefär lika, var jordloppor, som vi sedan plågades av under hela resan.

Vid halvsextiden den 19:de fortsatte vi vår färd — det var söndag — och kommo till Monyonzi statspost vid elvatiden. Broder Ekstam, som anlänt ett par timmar förut, kom oss till mötes.

Administratören i Monyonzi, monsieur Portales, mottog oss artigt, och vi fingo under söndagen åtnjuta hans gästvänlighet. Han var nyligen kommen till Kongo. I hemlandet hade han varit med vid fronten och blivit sårad tre gånger.

Måndag morgon gingo vi till Kolo, som ligger fem kilometer från Monyonzi, för att se på platsen och mäta upp den. Det är en mycket fin plats på en hög platå, som är, om jag ej tar fel, 7 kilometer lång. Vi måtte där upp ett område på 56 hektar, jämn mark med svartmylla på lerbotten. Omkring tre hundra meter från tomtgränsen finns en källa med utmärkt vatten och som, efter vad det sades, aldrig sinar ut. Efter en ansträngande dag hade vi stakat ut platsen. Dagen därpå vid tiotiden kom administratören för att se på platsen och göra anmärkning, om sådana kunde finnas. Han hade dock icke något att anmärka. Sedan han spiset middag hos oss, återvände han till Monyonzi.

Vad folket beträffar, så voro de mycket vänliga och glada över att vi skulle komma dit. De bådo redan då om arbete, ty de behöva pengar till skatten. Tiden var alltför kort för att vi skulle hinna få någon inblick i deras liv, seder och bruk, men jag hoppas att längre fram kunna meddela något därom.

Onsdagen den 22 mars lämnade vi Kolo för att återvända till respektive stationer. Ekstam gick direkt till Kingoyi från Monyonzi, varför vi där sade farväl till honom. På hemvägen fingo Westlind och jag på nytt erfaras monsieur Gallands vid Mindouli gästvänlighet. Från Mindouli togo vi en annan väg, som skulle vara närmare och delvis gick genom belgiskt område. Komna till Fulakadifloden fingo vi tre timmars arbete med att laga bron, innan vi kommo över. Lördagen den 25:te kommo vi tillbaka till Musana ganska trötta men dock glada över Guds hjälp under resan. Jag hade ännu två dagar kvar till Brazzaville. Den 29:de kom jag hit. Må Gud välsigna vår nya station. Bedjen därom med oss. Med varma hälsningar till missionens alla vänner,

Eder för Herren

H. J. Lindgren.

Andra tider.

Missionär G. A. Jacobsson i Kinkenge meddelar i brev till Styrelsen av den 14 april följande uppmuntrande erfarenheter från sina bybesök och från skolverksamheten:

»Under det skolan vid stationen hade en veckas ferier, gjorde jag en resa i byarne häromkring.

Det är en helt annan ande, som vilar över dessa byar nu mot för tio år sedan. Då sprungo de infödda sin väg, när vi kommo, eller ock smädade de oss på alla sätt. Nu icke blott få vi komma som vänner, utan de uttala och visa på många sätt, att vi äro välkomna. Give Gud, att den skörd, som i dessa trakter spirat upp, måtte bliva till rik frukt för Guds rike!

Just nu kom en gammal kvinna hit, hustru till avlidne hövdingen Nkumbi. Hon talade om gamla tider, då jag för 10 år sedan bodde i deras bästa gräshus och stiftade frid mellan henne och mannen. Barnet, som hon då bar, är nu stora flickan. Med förtjusning talade den gamla om, att flickan var bland dem, som avlagt vittnesbördet om att följa Jesus. — Ja, det är härligt att få vara — om än blott det ringaste — Herrens vittne bland detta folk. Nog har jag många gånger gråtit över deras hårdhet och otro, men nu rinna mina tårar av glädje över det jag ser och hör. Osökt göra sig psalmistens ord påmint: »De, som med tårar så, skola skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde, de komma åter med jubel och bära sina kärvar.»

Arbetet bland våra skolgossar har denna termin varit synnerligen uppmuntrande. Vid skolans början anmälde sig icke mindre än omkring 90 till inträde. Av penninge- och utrymmesskäl kunde vi ej mottaga mer än högst 25 nya gossar, vilka efter prövning uttogos ur den stora skaran. De övriga kunskapssökande ungdomarna måste med sorg gå hem till sina byar. Dessutom ha vi fem flickor i skolan.»

Evangelistmöte och examen i Hwangchow. *

Hwangchow, China, den 24 jan. 1916.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Vi ha haft det ganska omväxlande i Hwangchow under den gångna veckan.

* Brevet har försenats på vägen.

I måndags och tisdags var det månadsmöte med evangelisterna. Vid dessa möten komma alla evangelister och boksäljare från utstationerna in till huvudstationen för att få sin månadslön. Två av evangelisterna ha därtill i uppdrag att hålla övningsmöten över givna texter. En skall hålla bibelskola och den andre predika. Under bibellektionen sitta de andra evangelisterna och boksäljarna såsom elever och få svara på frågor, då texten genomgås. Den, som skall predika, får göra det på ett offentligt möte för kristna och hedningar. Dispositionen över texten skrives upp på en stor, svart tavla, så att alla få se den, och så predikas med ledning av densamma. Efter mötets slut följer enskild kritik, då missionärerna och evangelisterna hjälpas åt att påpeka och rätta de fel, som begåtts. Så bestämmas texter och talare för nästa möte. Därefter hållas överläggningar om frågor, som förekomma i den dagliga verksamheten. En av evangelisterna sitter då såsom ordförande. Många frågor uppkomma under månadens lopp, som det behöver rådgöras om. Nu sist talades om bästa sättet att få de kristna till att själva svara för församlingens utgifter. Detta är en sak, som är mycket svår att genomföra på grund av att kineserna anse sig själva så fattiga, att de ej förmå offra något egentligt för den kristna verksamheten. Ej heller ha de i allmänhet fått ögonen öppna för välsignelsen av att offra. Emellertid går det så småningom framåt även i denna fråga.

Dessa månadsmöten äro av stor betydelse för evangelisterna. Mången har därigenom vunnit större färdighet i att behandla texter. Likaså komma de varandra närmare genom samtalen och få ögonen öppna för mycket, som de aldrig förr sett eller hört.

I onsdags var det offentlig examen i Praktiska Skolan och Lärarinneseminarier. Det gällde både västerländska och kinesiska ämnen. Flickorna gävo kända och frimodiga svar, och det var

förundransvärt, huru hemma de voro i bibelkunskap och geografi, kyrko- och världshistoria, algebra och matematik, fysik och kemi, geometri och naturlära, modersmålet och engelska samt kinesisk historia och klassikerna.

Under en rast serverades kaffe och te i stora salen, varvid även gavs tillfälle att beskåda elevernas examensprov i uppsatsskrivning, teckning och välskrivning. De hade skrivit både många och långa uppsatser på kinesiska över olika ämnen. Tecknings- och välskrivningsproven voro ock mycket väl utförda.

Under torsdagen hölls praktisk övningsexamen för de småskollärarinnor, som nu fullbordat sin kurs. De voro nog lite rädda och darrade på målet ibland, då de skulle undervisa, men behärskade sig rätt bra. Så utdelades betyg, och tal höllos av några. Därefter bjöds på en kinesisk middag såsom prov på huru eleverna lärt sig laga mat. Det var verkligen god mat, och det bästa av allt var, att den hade en ren smak, något som är sällsynt i Kina.

När man fått vara med på en sådan examen, kan man ej annat än glädjas och tacka Gud för denna läroanstalt, som är en god Herrens tjänarinna. Härifrån utgår varje år ett antal flickor, som varit under kristligt inflytande i flera år. De flesta ha ock blivit omvända och varit medlemmar av församlingen, då de utgått. Därtill ha de fått kunskap i olika ämnen samt lärt sig laga mat och hålla både sig själva och hemmen rena och snygga. Kina behöver ett stort antal sådana kvinnor. Därtill komma alla de lärarinnor, som årligen utgå.

På aftonen var avslutningsfest anordnad. Då hade vi den stora glädjen att få besök av vårt systerförbunds i

Amerika missionsföreståndare, pastor E. G. Hjerpe, samma förbunds läkare-missionär, d:r Sjöquist, och vår missionär Wahlquist i Macheng. Pastor Hjerpe hade i november månad kommit från Amerika till Kina för att övervara båda förbundens 25-års jubileum i Kingchow samt inspektera de amerikanska missionsstationerna. Nu var detta uppdrag fullbordat, och han var på väg hem. På vägen gjorde han ett litet uppehåll i resan och hälsade på oss i Hwangchow. D:r Sjöquist skulle följa honom till Shanghai, och broder Wahlquist var här för att göra upp affärer med en byggmästare. En av eleverna höll ett formfulländat hälsningstal till gästerna och särskilt till pastor Hjerpe, på vilket tal den senare svarade på ett mycket hjärtligt sätt. Så bjöds på kaffe och te. Efter sång och musik samt tal av eleverna och avslutningsord av några missionärer voro examenshögtidligheterna slut. Nästa dags eftermiddag reste pastor Hjerpe och d:r Sjöquist.

Till slut kanske jag borde nämna, att vi fått en liten nordisk vinterknäpp. I fredags var det så varmt, att vi gingo och pustade i nästan full sommarvärme. Men det blev snart annat. På natten blåste en stark nordlig storm upp, och på lördagen yrde stora massor av snö ned hela dagen. Kineserna tyckte det var ruskigt, men vi svenskar glädde oss åt att få se snö. I dag har den varma solen nästan gjort slut på snön.

Hälsotillståndet ibland oss är för närvarande gott.

De hjärtligaste hälsningar till alla missionsvänner i hemlandet. Tack för alla förböner.

Eder i Herren förbundne

Enoch Gillström.

Drivkraften i den protestantiska missionen under de två sista århundradena.

Av Ruth Rouse.

Översättning för Missionsförbundet.

(Forts. fr. föreg. nr)

Så börjades år 1865 China Inland-Missionen, och året därpå reste Hudson Taylor till Kina. Med honom följde 15 nya missionärer. Att Hudson Taylor överlämnade sig själv på det sättet åt Gud, har haft oberäkneliga följder för missionen och den kristna kyrkans hela missionsverksamhet. På fyrtioåtta år har China Inland-Missionen sänt ut 1,835 missionärer till Kina och öppnat provins efter provins, som förut varit stängda. Men icke blott det, utan denna missions inflytande på andra missioner har ock haft goda följder. China Inland-Missionens trosverksamhet har åter och åter ingivit andra missioner mod och kommit dem att tränga fram på stigar, som i många avseenden liknat China Inland-Missionens. År 1884, två år efter Moody's besök i Cambridge i England, erbjödo sig sju av de unga studenterna där, vilka under väckelsetiden blivit omvända, att resa ut i China Inland-Missionens tjänst. Deras svar på missionskallelsen väckte ett oerhört uppseende, icke minst vid de engelska och amerikanska universitet, som de besökte. China Inland-Missionen mottog hundratal ansökningar från personer, som önskade resa ut, och nästan varje missionsällskap rönte inverkan av denna vårbrytning. Det är en allmän mening, att den kristliga studentföreningen i Storbritannien och den frivilliga studentrörelsen både i England och Amerika äro i verklig och omedelbar mening en följd av de sju Cambridge-studenternas utresa till Kina.

Låt oss nu övergå till den ställning, missionen intager i våra dagar. Vilka äro de orsaker, som nu driva män och kvinnor ut på missionsfältet?

Vad de yttre orsakerna angår, kunna vi tryggt säga, att det aldrig förr funnits en tid, då världens nöd och den

kristnes ansvar för nästan så obarmhärtigt klagjorts för och inskräpts hos församlingen, som den sista tiden. Den av de kristna studenterna började missionsstudiemetoden har under desenaste femton åren antagits av alla missionsällskap i Storbritannien och Amerika och av många på den europeiska kontinenten. Denna metod har visat sig lämplig för alla, lärda och olärda, barn och vuxna, män och kvinnor.

Under samma tid har en mängd litteratur utkommit, som särskilt rört sig om missionen, och dessutom en del med mera missionsvetenskapligt innehåll. Det stora arbete på 9 band, som innehåller redogörelse för världsmissionskonferensen i Edinburg år 1910, har vunnit en enorm spridning. Artiklar om missionen intagas numera ej endast i de olika missionsällskapens egna organ utan även i den världsliga pressen.

Missionsfrågor ha fått en framskjuten plats ej endast vid missionskonferenser utan vid alla möjliga religiösa sammankomster, kyrkomöten, predikantmöten o. s. v. Edinburghkonferensen 1910, kanske det största religiösa möte, som någonsin hållits, var en *missionskonferens*.

Den missionsväckelse, som ägde rum under mitten av 1800-talet, var väldig, och missionskallelsen var av utomordentlig kraft. Men den ställdes till kristna, som blott helt ytligt kände nöden i de icke kristna länderna. Vi, som nu leva, känna eller kunna känna varje yttring av världens behov — socialt, politiskt, nationellt, intellektuellt, moraliskt och andligt.

De sätt, på vilka församlingen fått kunskap om världens behov, ha växlat med historien. Missionskallelsen för några decennier sedan hade lika mycket som den har i våra dagar sin

upprinnelse i »omvälvningar» och »gyllene tillfällen», fastän dessa till grunddragen äro olika. Då framställdes värdjan i följd av »den öppna dörren» i Afrika, Indien, Kina och Japan. Nu framställes den, emedan dörren är öppen men lätt kan stängas igen, om Kristi församling förbliver överksam. »Afrika väntar» var en lämplig titel på en studiebok för några år sedan, men så är icke fallet nu. Afrika väntar icke. När denna världsdelen ej blev i tillfälle att mottaga kristendomen, har den börjat antaga islam. Och hedningars övergång till islam betyder, att dörren håller på att stängas.

Förr ljöd kallelsen till fält, beredda för sådden. I våra dagar gäller det icke, om församlingen skall så, utan om hon skall anstränga sig tillräckligt för att skörda den säd hon själv sått. Massrörelserna i Sydindien och Penjab varsla om en skörd i miljoner. Fältet är moget, men det är ont om skörde-männen. Om de ej komma i tillräcklig mängd, blir säden icke skördad eller faller för en lie, förd av någon annan än Kristi församling.

Så har missionen haft tillfälle att intränga i två länder, som öppnats med vapenmakt — Kina och Japan. Folkmassorna där blevo mot sin vilja störda i sin sömn av Västerots mäktiga röst. I våra dagar är Östern ej blott väckt utan vaken och klarvaken. Och ingen kinamissionär, som söker få oss att inse, hur redo och hur ivriga kineserna äro att mottaga kristendomen, glömmar att på samma gång varnande framhålla, att om församlingen icke nu gör sin plikt, skall tillfället snart vara förlorat — ett tillfälle av oerhörd betydelse.

Den yttre drivkraften till mission har tydligen förändrats under tidens lopp. Men klart är, att den *inre* och djupare drivkraften måste förbli oförändrad. Ingen stor missionsrörelse har, som vi sett, inträffat utan ett föregående andligt uppvaknande. Det kraftigaste och enda väsentliga missions-

motivet har alltid varit grundat på människans förhållande till Gud, hennes kärlek till och tacksamhet mot sin himmelske fader, erfarenheten av frälsningens storhet, hennes lydnad för Guds uppenbarade vilja och hennes trohet mot Mästarens ande.

Är det denna inre och djupare orsak, som utgör drivkraften i våra dagars mission? Ha vi ibland oss den andliga väckelse, som kan giva upphov åt en stor missionsrörelse? Om vi blicka tillbaka på de sista fyrtio åren, se vi, hur Gud nödgar oss att giva akt på hans nåd och kraft och hur han ständigt nödgar oss därtill. Det har förekommit väckelser. Moody's och Sankeys verk i Amerika och Storbritannien åren 1872—74 och sedan 1884 berörde kristenheten på ett kraftigt sätt. De konferenser, som Moody anordnade vid Mount Hermon och Northfield, medförde grundandet av den frivilliga studentrörelsen i England och Amerika och bidrog i hög grad till en allmän missionspånyttfödelse.

Andra väckelser ha inträffat sedan, t. ex. den i Wales 1904—05. Män, åt vilka Gud givit gåvan att verka som evangelister, sådana som d:r John Mott, ha väckt missionsintresse i den lärda världen.

Väckelser i ordets gamla betydelse, då massor vakna upp och söka liv och förlåtelse, inträffa väl mindre ofta nu än förr och med vida mindre verkan. Men kan man icke antaga, att den gamla väckelsens plats har intagits av det andliga och mera lugna uppvaknande, som följer de konferenser och möten, vilka äro så utpräglade kännetecken på det religiösa livet i våra dagar? Eller ha de ersatts av de fria kristliga föreningarnas lugna, oavbrutna strävan att nära det andliga livet?

Ja, den andliga väckelsen saknas icke — det måste erkännas, och likväl är svaret på kallelsen nu för tiden så förfärande lamt. Varför? Drivas människorna mindre av Guds ande nu än förr? Eller förstå vi ej ännu hedningarnas nöd? Eller var är felet?

När och fjärran.

Ostafrika. Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens mission i Ostafrika har under årens lopp utvecklats sig på ett glädjande sätt. Arbetet omfattar numera fyra områden med ett antal av över två tusen församlingsmedlemmar, frukter av årslånga strävanden och troget framburna gemensamma offer.

En av de missionsarbetare, som vistas därute, skriver: »Den kristid, som kriget nu för med sig, kan bli den allra bästa skola för de våra. Jag tror rent av, att den är nödvändig för att tvinga fram ansvarskänslan. Hitills ha de infödda helt legat på den missionerande församlingen, och ansvaret för arbetets bedrivande har varit förlagt till hemlandet. Nu kanske de yttre förhållandena komma att flytta detta ansvar över på de infödda själva. Vad som då framstår såsom det största behovet, är en infödd församling, beredd för denna ansvarsställning. Låt om oss bedja fram den andliga förnyelse och inre tillväxt, som gör detta möjligt.»

Hemgångna missionärer. Svenska Missionen i Kina har förlorat en av

sina yngre krafter, nämligen fröken Svea Wibell, som avled den 23 maj i tyfoidfieber. Fröken Wibell var bördig från Norrköping och reste ut till Kina 1913.

Svenska Kyrkans Afrikamission har även lidit en förlust, i det fröken Anna Adolfsson plötsligt avlidit den 17 maj, i Appelbosch, där hon var anställd som föreståndarinna för missionens barnhem. Hon var född i Björnsäter i Västergötland år 1889 och inträdde i Svenska Kyrkans missionsstyrelses tjänst 1912. I februari 1913 utreste hon till Sydafrika.

Svenska kvinnors missionsförening, som har till uppgift att väcka och stärka missionsintresset bland kvinnliga studerande vid universitet, högskolor, gymnasier, seminarier, elementarläroverk och dylika läroanstalter, bland dessas lärarinnor m. fl. samt att understödja Svenska Kyrkans mission bland Indiens och Afrikas kvinnor, har till sin resesekreterare från den 1 sept. 1916 utsett vik. seminarielärarynnan Ruth Nathorst i Kalmar.

Nya böcker.

På *Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Förlag* har utkommit:

Jubileumsalbum från Evang. Fosterlands-Stiftelsens missionsfält i Ost-Afrika och Indien jämte en kortfattad historik. Redigerad av Nils Hylander. Pris klotband 8 kr.

Det är en synnerligen ståtlig publikation, som härmed tillbjödes de svenska missionsvännerna. Den innehåller i ord och bild en fullständig redogörelse för arbetet på Fosterlands-Stiftelsens båda missionsfält. Fotografier äro intagna av Stiftelsens samtliga missionärer från första stund intill nu, därjämte av samtliga missionsföreståndare och styrelseordförande samt den nuvarande styrelsen. Därtill kommer ett flertal bilder från missionsstationerna och missionsarbetet samt från mis-

sionsinstitutet Johannelund. Illustrationerna äro ytterst väl utförda och framträda så mycket tydligare som papperet är av finaste kvalitet. Redogörelsen för verkamheten och de biografiska personuppgifterna äro klara och koncisa.

Synnerligen för våra äldre missionsvänner torde många av de namn och bilder, som förekomma, återkalla till liv flera gamla, kära minnen. Vi erinra blott om sådana namn som J. L. Elfblad, P. E. Kjellberg, P. E. Lager, C. J. Carlsson, G. E. Arrhenius, B. P. Lundahl m. fl., namn, som lysa som stjärnor i den svenska missionshistorien och som den nuvarande generationen bör känna till och hålla i vördnad.

Vi rekommendera det fina, intressanta verket, som i förhållande till sitt värde är mycket billigt, till alla missionens vänner i vårt land.

J. E. L—hl.